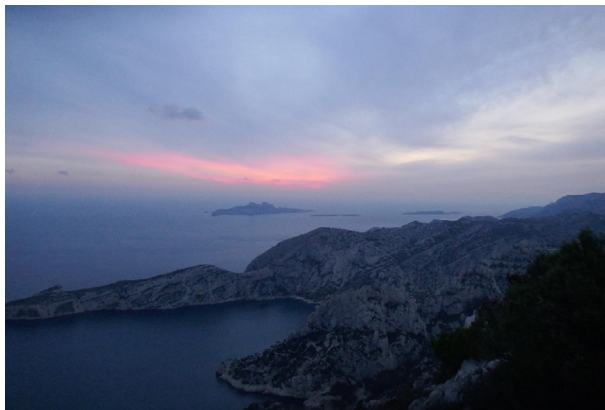

COLOFON

Amsterdamse Studenten Alpen Club (ASAC)
Science Park 306,
1098 XH Amsterdam,
Nederland.

Bestuur: bestuur@asac.nl

Website: www.asac.nl

Voorzitter: voorzitter@asac.nl

Commissies: vicevoorzitter@asac.nl

Geldzaken: penningmeester@asac.nl

Adreswijzigingen: secretaris@asac.nl

Materiaalhuur: materiaal@asac.nl

Adverteren: prcommissaris@asac.nl

Klimweekenden: weekend@asac.nl

Layout: Vera Moerbeek, Anna Jopp and Miron
van der Kolk

INHOUD

HET ASAC LIED	5
Het 94 ^e bestuur	6
Voorwoord	8
Woord van de voorzitter	10
Woord van de vicevoorzitter	12
Woord van de quaestor	15
Woord van de secretaris	18
Woord van de WeCo	20
Woord van de MatCo	22
Woord van de PerCo	25
Voorproefje van het 95e bestuur	28
ASAC onderweg	34
Taart en hard klimmen	36
Groepsknuffel!	38
Quotes	41
It can at least get funnier	42
Abseilen om vervolgens weer omhoog te rollen	47
Michelinmannetjes en hertjes, maar vooral echte bergmensen	52
Kinderfeest voor strijders	55

"Ik stond wel stevig"	58
Verslag van twee retropapamaagden	61
"It made me feel so happy to have applied for ASAC"	63
Contemplatie in crisistijd	68
Helemaal los in de kosmos	71
Les Calanques Cinq	75
ASAC-cake formerly reserved for instructors gets eaten by flatmates	84
Chaveeweekend 2.0	87
Alle ASAC-weekenden zijn weg!	90
"I came there with only one goal: as many multipitches as possible"	92
Wake up, get up, bring Sally up!	95
Hulde aan nederbuitenklimmen (en het USC-boulderblok)	98
BEDANKJES	102

HET ASAC LIED

*Klim hoog, ASAC klim hoog
en zeg ons wat je ziet
Klim hoog, ASAC klim hoog
iets mooiers is er niet*

*Bergen rotsen sneeuw
en de zon in je gezicht
Vrijheid dichterbij dan ooit tevoren
Hier zijn wij als een koning op de rots
kijk ons gaan, we klimmen hoog en zingen door*

*Drink bier ASAC drink bier
en zuip je kierewiet
Drink bier ASAC drink bier
iets mooiers is er niet!*

Het 94^e bestuur

Voorzitter:

Caecilia Boerlage

Vicevoorzitter:

Deusa Knoope

Penningmeester:

Jelle Manders

Secretaris:

Dominique Vleeskens

Weekendcommissaris:

Marie-lou Memelink

Materiaalcommissaris:

Jesse van der Kolk

PR-commissaris

Vera Moerbeek

Once you go crack...

...you never go back

VOORWOORD

Lieve leden van de ASAC,

Wij hebben ook dit jaar momenten beleefd om te koesteren. Om deze nog een keer te herbeleven, vanaf het papier, moet je de beelden nog een keer op je netvlies zetten en vervolgens op play drukken. Zo kan je ze nog een keertje afspelen. De laatste tijd waren minder tijden van samenkomen en erop uitgaan en meer een tijd die zich thuis afspeelt. Dit maakt dit jaar juist wel uitzonderlijk. De laatste keer dat de inperking van vrijheid in Nederland zo de ASAC beïnvloedde was meer dan 75 jaar geleden. Echter, we hebben tegenwoordig dankzij onze technische ontwikkelingen gelukkig genoeg middelen om toch met elkaar in verbinding te blijven staan en actief te zijn op afstand. Genoeg foto- en schrijfmateriaal dus.

Deze CONVO vertelt het verhaal van het historische jaar 2019-2020. Dank jullie wel voor jullie aanwezigheid in dit jaar en het zo mede mogelijk maken van deze CONVO. Veel leesplezier namens het 94e bestuur.

Dear members of ASAC,

We have lived through moments this year that we can treasure. To revive these once more, from a piece of paper, you can put the images on your retina and press play. This way you can play them one more time. Lately there have been fewer times of getting together and climbing out, and more times of staying in. This makes this year quite extraordinary. The last time that our (imitation of) freedom affected the ASAC was more than 75 years ago. However, we have enough tools nowadays to keep us connected and remain active while being apart, in contrast to back then. So no worries, we have enough writing and visual material.

This Convo tells the story of the historical year 2019-2020. Thank you for being present this year and making this Convo possible. Enjoy the read!

Kind regards,
The 94th ASAC board

Woord van de voorzitter

Caecilia Boerlage

Ik heb dit jaar met plezier de vereniging vanaf een ander perspectief leren kennen, niet van buiten, maar van binnenuit. Hoe draait deze vereniging toch al deze jaren onophoudelijk? Wat is op dit moment de essentie? Essentieel is de energie in de vorm van taart en humus tijdens de weekenden. Daarnaast staat de groene bank in het USC natuurlijk iconisch symbool voor de duurzame groei naar meer groen en meer comfort binnen de ASAC. Verder kan de identiteit van de ASAC'ers gekarakteriseerd worden door RETRO, een stijl en thema waar iedereen op den duur mee verbonden wordt en naar gaat leven. Zo kijk ik terug op het afgelopen jaar. Een jaar waarin ik samen met de anderen de onderdelen heb leren kennen die bij een ASAC-bestuursjaar horen. Wat betreft mijn functie heb ik dit hele jaar kennis en ervaring opgebouwd, zodat ik bijna durf te zeggen dat ik weet wat mijn functie nou allemaal inhoudt. Ik hoop hiermee mijn opvolger goed met een volle rugzak te kunnen belasten. Mijn eigen rugzak wordt het komend jaar met andere avonturen en kennis gevuld, waarna ik lekker kan gaan klimmen!

I got to know ASAC from a different perspective this year, not from the outside, but from the inside. How does this association keep on rolling year in year out? What is the core essence? Well, the energy of cake and humus during the weekends has shown to be vital: the calories to keep us going. The green couch at the USC has, aside from this, a central role within ASAC. It stands not only for living and vitality, but also for sustainable growth and growth in comfort. The RETRO theme and style have been at the core of ASAC's identity, which connects people from the beginning. That's also how I look back on this past year. A year in which I have learned about those things that are attached to being an ASAC-president. I have almost learned enough to say that I know what's it all about at the ALV. I hope to pass this information on to my successor, so that he has a full backpack to start with. My own backpack can then again be filled with new adventure and knowledge, after which I will go climbing. Yeeh!

Woord van de vicevoorzitter

Deusa Knoope

Het is september 2017, wanneer ik me vol enthousiasme aanmeld bij de ASAC. Dat enthousiasme wordt gespot door het 92e bestuur en voor ik het weet zit ik in 2 commissies. Op het gala praat ik mezelf in de derde commissie van dat jaar: de dies. Het woord van de vicevoorzitter in de Convo van 2017-2018 beschrijft dit feest zo goed dat mijn woorden tekort zullen schieten. Wat ik eraan wil toevoegen is dat ik onder de indruk was van het toenmalige bestuur en mijn bewondering steeg het jaar erna tot zo'n mate dat ik onwijs graag ook bestuur wilde worden en een steentje wilde bijdragen aan het fundament waarop de ASAC staat. Want alhoewel de bestuursoverdracht zoals het de ASAC betaamt zowel zorgvuldig als chaotisch was, loopt elk bestuur weer tegen dezelfde, schijnbaar onvermijdelijke problemen aan. Aan het begin van het bestuursjaar leek het alsof de problemen van de ASAC ontzettend belangrijk en zwaarwegend waren. De problemen kunnen worden vergeleken met de last die Atlas op zijn schouders draagt in de Griekse mythologie.

Met terugkijkende blik was de last die wij als bestuur op onze schouders droegen eerder te vergelijken met een brugklasser die je met veel te grote en zware rugzak zag rondlopen voordat het tabletonderwijs zijn intrede deed. Wat wij in onze rugzak hadden zitten waren zeven bestuursyllabi, met heel veel kennis en richtlijnen. Wat we nodig hadden was inzicht om deze kennis goed toe te passen op elke test die we voor ons kregen. Want zo voelde de problemen die tot ons kwamen, als toetsen waarvoor je een voldoende moest halen, omdat je anders het jaar over moest doen.

Als vicevoorzitter zag ik mijzelf de taak om niet alleen tussen de leden, maar ook intersaciaal

binding tot stand te laten komen. Zodoende was mijn plan om alle diessen in mijn bestuursjaar af te gaan. Helaas gooide corona roet in het eten, waardoor er maar acht diessen plaatsgevonden hebben. Van deze acht diessen ben ik er bij zeven aanwezig geweest. De een was meer een succes dan de ander. Bij de DSAC dies heb ik het welgeteld 12 minuten volgehouden, voordat ik het opgaf om een aantal niet-klimgerelateerde dronken corpsballen uit te leggen dat ik van de ASAC was en de verjaardag van de DSAC kwam vieren. Het bestuur van de DSAC was dan ook niet aanwezig op hun eigen feest, dus het nut van langer blijven zag ik niet zo in. Al mijn training in het brassen van vlaggen heb ik helaas niet kunnen benutten op de 94e ASAC dies om onze eigen vlag te verdedigen, maar er zijn veel vriendschappen uit voortgekomen en dat is ook wat waard.

Ook binnen de ASAC heb ik veel nieuwe vrienden mogen maken en het hart voor de vereniging dat zal altijd blijven.

Woord van de quaestor

Jelle Manders

When people think about the position of treasurer, some people might think of a man in a dark room, hunched over a low table counting gold coins, with nothing but a candle for light and warmth. Exchange the candle and the coins for a laptop and a bunch of Excel sheets, and you get a somewhat more modern picture. But when I look back on my function, I don't see this image of solitude. Of course I have been hunched over a bunch of Excel sheets, but I was almost never alone in this endeavour. Most of my function is about setting things right and figuring out what money went where. And this figuring out I always did with the people involved, or with the help from the amazing KasCo. And I'm sure Kasper (my predecessor) won't forget the late phone calls and questions during my first few months. This is what I will remember when I look back on my time as your money-man: the comradery of people coming together and trying to make sense of the giant beautiful mess that is the

ASAC. And not just in the money department either, that was less than half my job. The real hours go into the meetings with my fellow board members, the long discussions on all things. The important, the frivolous, and the very frivolous. Mostly that last one.

All kidding aside, while the whole ASAC expe-

rience was slightly cut short by recent events, I have experienced an amazing year thanks to all of you. I got to manage your money, I got to show you the ropes (Ha! Get it?) of outdoor climbing, and above all I got to work with a great deal of you. Never before have I realised how big the ASAC really is, and how many people spend even more hours in keeping it as great as it is. I have worked with the treasurers of committees big and small, have finally entered my own Instructorship training and got to realise how big of an organization that is, and emailed every single one of you personally about me coming for your money. This whole 'contribution' thing is a great excuse for stalking over four hundred people, it turns out!

Thank you for everything, my loyal past subjects. I hope to meet you all at a crag somewhere.

Humbly yours,

Jelle Manders
Master of Coin and Spreadsheets

Woord van de secretaris

Dominique Vleeskens

The 94th board of the ASAC will always be remembered as the Corona and Patagucci board and I am very proud to have been a part of it. What a year it has been! At the start of it, I promised everyone - including myself - I would not be as busy as previous years but the opposite turned out to be true. This has probably been one of the busiest years I have lived through; trying to combine the position of Secretary, working and full time studying. However, the beautiful thing about being on a board with six other souls who have also committed themselves to the ASAC is that you are never alone in whatever you do. Special thanks to Deusa for always double checking and writing many contributions to the weekmails. Even when we had to move our weekly meetings to an online setting and all weekends and events were cancelled, we still managed to come up with creative ideas to keep the ASAC going. Taking minutes during our online general assembly of members and having a good glass of whisky turned out to be a good combination! At last, I hope we will soon get back on track with indoor and outdoor climbing.

How much I have missed drinking a beer at Klimmuur Centraal or chugging coffee from a moldy percolator with you all. Bye to the hiking shoes and hello again to the climbing shoes!

Much love,
Do

Woord van de WeCo

Marie-lou Memelink

First of all let's admit that we all know that the position of weekend commissioner is the most beautiful position in the board. I mean there's obviously no better climbing than outside climbing and what is climbing outside without:

1. Weekends of getting up sleepdeprived;
2. Secretly doing your needs somewhere far in the bushes of a climbing area because you cannot hold it any longer; and
3. Drinking the strongest coffee in the morning, which actually could be the reason of no. 2.

When I heard that I was chosen to organize your weekends for a year, I was so excited. But I must admit that my happiest and proudest moment was when I actually received the WeCo hammock during the ALV. Me and the hammock immediately fell in love and I am so scared to part with it next year. Sadly there is already something coming between me and my beloved hammock named... COVID-19. And I truly hope that we will be able to defeat it by next year, to not cause the next weekend commissioner the

same pain of missing out on great, loving moments with the hammock on the most romantic climbing locations.

I want to wish every single one of you the best of luck next year. I hope that the next weekend commissioner will be able to take you on all kinds of cool climbing adventures and I can't wait to be a part of those as well even though I might get a little jealous seeing the hammock in hands of someone else. I want to thank my fellow board members for always having my back, Pieter and Jiska for giving me all-year -free of charge- WeCo tips and advice and all the instructors that accepted a newer ASAC member like me as weekend commissioner and as a part of the ASAC family. I'm glad that I had the excuses to get to know every single one of you ASACers.

Woord van de Matco

Jesse van der Kolk

It was september 2019, I was young and naive and thought that after the celebrity death spree of 2016 and the 2008 financial crisis it would be an easygoing year with lots of trips and a lot of free time in which I could focus on study, work and my function as the matco. WRONG!

The year started out great and I have seen many of you trotting around with ASAC gear and a happy climbing smile. This together with the effort put in by all the new people at breakfast made me feel rewarded for my contribution to the ASAC. Great things were introduced, such as the coffee line and the morning mindmap, which eased the load on the instructors and us.

Then after the second successful Retro period COVID hit. Everything was dropped and it was silent for a while, for me this meant reflecting back on a work packed period in which I probably pushed too hard. In all honesty Corona meant a step back from climbing work study and everything else which for me was a good thing. (Except for that I should have second checked the

gear shed after the gear from the last weekend was put back. Apparently rats don't do corona.)

Not only for me but for the ASAC gear as well this off-time was a good thing. The gear not being used meant it could be cleaned, reorganized and sets of missing items completed. Even cleaning 1.4 km of rope became meditative. Although I dislike dishwashing even scrubbing all the pans and pots boosted my mood.

What will especially boost my mood is seeing that COVID-19 disappears and ASACers running around the crags with cleaned and new gear, exploring and having fun. All while this gear is under the supervision of a great new Matco Gemmy.

All in all I learned a great deal about the ASAC and myself this year. I had so much fun with all the people I climbed with. I genuinely enjoyed being the Matco for you and get a bit sentimental when thinking about all the stuff ASAC brought me in the last two years.

So: on to a new board.

Trad-dad out.

Woord van de PerCo

Vera Moerbeek

Ik had totaal niet door tijdens het tweede ret-roweekend dat dat mijn laatste klimweekend van het lenteseizoen zou zijn. Hoewel het niet de ideale afsluiting is van dit bestuursjaar, zijn er toch heel wat opgedane ervaringen die ik te danken heb aan mijn immersie in de ASAC van de afgelopen tijd. Mijn bijzondere lof gaat uit naar de volgende herinneringen:

Aarts suggestie om te gaan skinnydippen na de BBB in Retro 1 (terwijl hij uiteindelijke helemaal niet kwam), die door Per ook nog serieus werd genomen en door Deusa (natuurlijk) al helemaal, waardoor we om 12 uur 's nachts met een groep van meer dan 15 man in de motregen aan het zwemmen waren in de Sloterplas. Er is geen betere kachel dan een kring van veel te grote mensen in een groepsknuffel om je heen.

Door een C1'er worden uitgenodigd op een TSAC-dies die zó gezellig is dat ik het jaar erna (dit jaar) in plaats van alleen de zaterdagavond

maar het hele weekend naar Enschede ben gegaan. Vrijdagavond boulderen in de Cube, zaterdag lunchen en builderen en het Driehoekje beunen (ik wil ook zo'n betonwand) en het feest, omringd door allemaal fantastische klimmers uit heel Nederland.

Simone die de avond van tevoren om 23 uur besluit om toch wel mee te gaan naar de Calanques, en met wie ik vervolgens een fantastische multipitch door grotten heb gemaakt. Nu snap ik Martin's onvermurwbare lof voor OVM wat beter.

Deze momenten en nog veel meer herinneringen worden gekarakteriseerd door een gemeenschappelijk kenmerk. De openheid, spontaniteit en het enthousiasme waarmee de SAC-wereld doordrenkt is is mij het afgelopen bestuursjaar alleen maar waardevoller geworden en ik ben blij daar mijn steentje aan bij te mogen hebben gedragen.

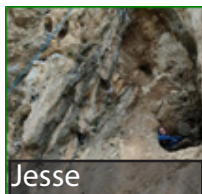
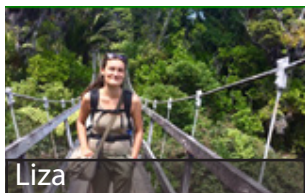
Groetjes, Vera

Wist je dat?

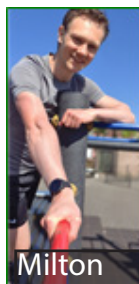
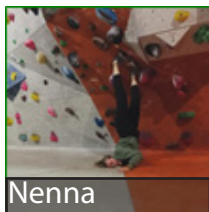
- Het 94e bestuur de slechtste borduurder in Amsterdam heeft ontdekt, maar voor de laatste activiteit voor de zomer eindelijk mooie Patagonia-bestuurstruien heeft weten te fixen?
- Het 94e bestuur de ASAC-vlag terug heeft gewonnen van de Yeti die tijdens de dies van het vorige bestuur was gebrast?
- Het 94e bestuur een online detectivepuzzel heeft georganiseerd voor het 95e bestuur?
- Dit jaar het aantal ASAC-leden zo groot is geworden dat we een nieuw conscribo-account nodig hebben?
- Het bestuur tijdens corona alle syllabi heeft bijgewerkt?

Voorproefje

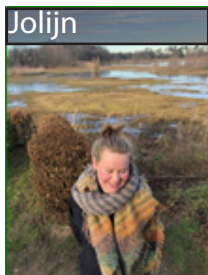
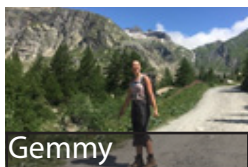

van het

95e

bestuur!

Lieve mensen van de ASAC!

Het is natuurlijk ontzettend jammer dat er zoveel van het klimjaar verloren is gegaan en dat we genoeg moesten nemen met dromen over bergen en avonturen terwijl we binnen zaten in onze groezelige kamertjes in Amsterdam. Hier-tegenover staat dat je van zo'n situatie wel leert genieten van de kleinere dingen in het leven. Als het zonnetje schijnt is het namelijk ook in een park in Nederland zeer goed vertoeven. Voor het aankomende jaar hopen wij iedereen een zo vol mogelijke (klim)agenda te kunnen bieden. Ook kijken we ernaar uit om met zijn allen nieuwe herinneringen te creëren die we over de generaties door kunnen vertellen. Wij hebben een aantal mogelijke scenario's opgesteld: Een pindarotsjesgevecht bij de blanke rotsen van Freyr; een zeker persoon die met zijn outfit op de Dies werkelijk iedereen overdondert; de route die onmogelijk leek om te kunnen klimmen, maar die je uiteindelijk toch hebt afgerond, met of zonder setjes sleuren; de avond dat een legendarische 10+-kazenpizza in elkaar werd geflanst; om middernacht dansen bij het vreugdevuur; een nieuwjaarsduik nemen in de Calanques - en natuurlijk heel veel gezelligheid en taart.

Het begin van onze kennismaking werd mogelijk gemaakt door een gelukkige fout van het huidige bestuur. Wij hebben hierdoor een aantal onofficiële, epische, online spelletjesavonden kunnen houden (hieronder zie je een van de creaties die uit deze avonden is ontsprongen). Onze voorzitter Tijmen is de jongste van ons allen en we hebben het volste vertrouwen dat hij ons goed zal leiden. Zijn beslissing om extra kaas op vier kazen pizza te doen was misschien niet de meest verstandige. (Wij hopen dat hij dit niet opnieuw zal doen, en dat hij dus een snelle leerling zal zijn!) De sprankelende, levenslustige Feenstra (Jesse) zal strijden om ons 'een kopje thee met honing graag'-imago up te graden naar een 'hier nog zeven bier'-imago. Feenstra is altijd in voor waanzinnige ideeën en we verwachten dat hij daarom een (te) gekke viezevoorzitter zal zijn in dit lustrumjaar.

Liza zal het geld van de ASAC uitdelen om onze stoutste dromen voor dit jaar waar te maken. Maar dit is niet het enige gebied waarin zij haar gulheid zal tonen: haar aanwezigheid maakt namelijk zelfs het praten over de meest droge onderwerpen een gezellige boel. Jolijn ziet de wereld zoals die is: 'Prachtig', en zal daarom al onze levens gelukkiger maken door deze visie

met ons te delen. In de wirwar die onze vereniging is zal zij als secretaris helderheid brengen in de chaos. Nenna is onze energiebal uit het verre Noorden, die ons dit jaar zal meenemen op weekenden waar geen saai moment in voor zal komen. Net als Feenstra vindt ze niets te gek, hierom zal ze ons altijd verblijden met haar aanwezigheid en mooie verhalen.

Milton en Gemmy zijn onze gouden fondsen, toen de nood het hoogst was waren zij daar om de laatste plekje in het bestuur te vullen. Milton is zich nu al met hart en ziel aan het inzetten om de aankomende retroperiode tot een van de meest grandioze ooit te maken. Met zijn superhuman-conditie en met de lasten en lusten van zijn nuchterheid zal hij ons bestuur met beide beentjes op de grond houden. De Van der Kolk-dynastie is met Gemmy helaas ten einde gebracht. Zij zal dit jaar een reis maken door het land der Materialen, waar ze iedere zoekende klimmer te hulp zal staan met zijn/haar queeste naar de juiste hulpmiddelen.

Het jaar waarin het hele bestuur nog OVS moet halen (we geven corona de schuld hiervan) moet wel een memorabel jaar worden voor alle klimmers, onafhankelijk van of ze nu ver of minder

ver gevorderd zijn in hun klimcarrière! Wij hopen dat jullie samen met ons kunnen groeien en dat we jullie veel plezier kunnen geven. Wij gaan voor een jaar met alleen maar hoogtepunten, daarom is onze slogan: "No bottoms, only tops!"

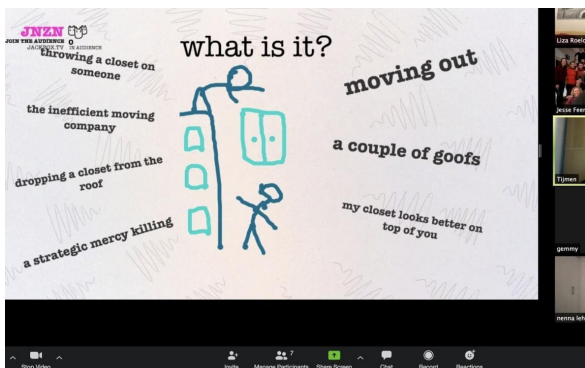
Liefs,

Het 95e bestuur

P.S. Zou het kunnen dat onze slogan een kleine hint is naar een mogelijk nieuw merchandise-item?

Voorzitter:	Tijmen "Jonge Kaas" Menist,
Vicevoorzitter:	Jesse "Biertje" Feenstra,
Penningmeester:	Jolijn "Happy Monday Thee" ten Harkel,
Secretaris:	Liza "Pita Bruedje" Roelofs,
Weekendcommissaris:	Nenna "Jäätelötötterö" Lehtonen,
Materiaalcommissaris:	Gemmy "Pindarotsje" Wiskerke,
PR-commissaris:	Milton "Zoete Aardappel" van Putten

ASAC onderweg

Illustration: Anna Jopp

Daar zijn we dan: inmiddels is het juni en wordt het nieuwe bestuur al weer ingewerkt. We zijn al weer bijna aan het einde van het jaar, en wat voor jaar! Dit is de eerste convo waar je Google Meet-screenshots in zal terugvinden. Maar dat is zeker niet het enige dat te zien is. Dit jaar heb ik de eer gehad mensen te spammen om stukjes te schrijven voor de convo, die allemaal bevestigden dat ze *echt* op tijd hun stukjes zouden inleveren. Dank je wel voor jullie artikelen en foto's, ze zijn allemaal fantastisch! En alle andere ASAC-ers: veel leesplezier en mocht je geïnspireerd raken, vergeet niet om Jolijn te appen voor alweer de volgende Convo!

Taart en hard klimmen

Retroperiode 1

Het jaar is weer begonnen en er stroomt vers bloed de ASAC binnen. Maandag 16 september kwamen de uitverkorenen naar de Oerknal. Nadat ze te horen hebben gekregen dat je als boulderaar ook welkom bent lopen ze verward rond met een kaartje in hun hand op zoek naar hun groepje. Twintig minuten later is het duidelijk wie de mentoren van het groepje zijn en wie de verwarde boulderaars zijn. En voila! De retroperiode kan beginnen.

Het is altijd weer spannend voor alle nieuwe leden. Zoveel vragen die in je hoofd omgaan als je nieuw bent bij de ASAC. Vragen zoals "wat betekent retro?", "moet ik het clublied echt uit mijn hoofd weten?", "zekeren, hoe werkt dat eigenlijk?" en "huh, lekker, taart?!" Voor ons was het dus ook prioriteit nummer een om een zo goed mogelijke taart voor alle nieuwelingen te maken. Deels natuurlijk om indruk te maken maar vooral zodat ze het goede voorbeeld krijgen en zelf ook taart gaan bakken voor ons... uhh ik bedoel het kader.

In de eerste week na de info avond hebben we lekker voor ons groepje gekookt. Het was een gezellig dinnertje en het was leuk om iedereen beter te leren kennen. Maar nu zul je vast denken, dit stukje gaat alleen maar over eten... Nee natuurlijk niet! We zijn daarna naar de klimhal gegaan! Want wat echt bij de ASAC hoort is hard en vaak klimmen! Wat doe je nog bij de ASAC als je niet naar de Jespertrainingen gaat? Het doel van het leven kan eigenlijk makkelijk opgesomd worden: "taart en hard klimmen". Dat is wat wij onze retrokindjes bijbrengen.

Karlijn en Titus

Groepsknuffel!

Beer, boulder, BBQ

Het was eind September, een prachtige grijze wat vochtige dag, oftewel het perfecte weer voor een goede groepsbonding op de hoogste berg van Amsterdam, de betonnen NKBV-muur. Het was namelijk de dag van het derde retro-evenement: de Bier Boulder Barbeque bij de NKBV. Ondanks de regen en vochtigheid gingen de nieuwe retroleden toch proberen de betonnen blokken te beklimmen. In gekleurde regenjassen ging bijna iedereen het betonblok op, en soms was het misschien wat glad, maar dan kneep je gewoon ff wat harder.

De Barbeque had echter meer moeite met het natte weer. Na anderhalf uur geprobeerd te hebben hem aan te steken hebben we toch besloten om de binnenbarbeque te gebruiken, ofwel het gasfornuis. Het hutje van de NKBV heeft een ontzettend leuke sfeer. Het is echt alsof je na een lange wandeling in een berghut terecht komt. Wat zeer goed paste bij de groep inmiddels nat geworden klimmers.

Een aantal leden hadden spelletjes mee genomen en een paar biertjes en burgers erbij toverden het hutje al snel om in een spelletjes-café. Buiten regende het en was de zon ondergegaan, wat het berghutgevoel versterkte

en zorgde voor een erg gemoedelijke sfeer. Ik heb die avond de meeste nieuwe namen leren kennen van de retroperiode en zelfs een nieuw retrokindje geadopteerd.

Aan het eind van de avond zat de sfeer er zo goed in dat de mooie ASAC'se rariteiten naar boven kwamen. We hebben eerst een potje limbodansen gespeeld, wat niet mijn beste tak van sport was. Vervolgens is iedereen de Slavsquatten, een manier van zitten waarbij je door je knieën zit en je hielen op de grond houdt, aangeleerd. Met iedereen in de Slavsquat hebben we de avond in de hut afgerond.

Rond twaalf uur moesten we de hut verlaten om de regenachtige avond in te gaan. Maar aangezien we al in West waren en het buiten al nat was, kwam er het idee op om nog even een bezoekje te brengen aan de Slotterplas. Na een duik met zijn twaalfen kon deze avond in thema van bonding maar op een manier afgesloten worden: met een groepsknuffel!

Door Marten Folkertsma

Quotes

- Good climbing and good company often go together: each is essential to the enjoyment of the other. - Tom Patey
- There were no holds so I had to use skill.
- Ik ben mijn magnetron kwijt! - Tello
- Only in climbing can you say that you're a crack addict and not get strange looks.

What was your funniest ASAC-moment this year?

Toen op het gala het begrip 'Erelid' opnieuw werd uitgevonden.

Is there anyone or anything you would like to do a shoutout to?

A thank you to the board (Marie-Lou in particular) for putting so much effort into weekends that never saw the light of the day.

Use one word or phrase to describe ASAC

- YOUROCK
- Fish cake
- Adventure

It can at least get funnier

Retroperiod 1

It was definitely a good time. And an important time. See, before the retro period of ASAC, I did not know too many people from Amsterdam and had not really found home in this new country I had lived in for a year already. Retro period was the way to get to know amazing people, find climbing partners and overall socialize in gezellig settings.

Instead of chronological recap of events, I'll rather describe the most memorable ones.

Firstly, Sufferfest. The escapade was damn too much after my long break from running and it was raining cats and dogs but march on we did! The entire occasion felt rather silly for it was completely dark and the rain was so heavy I had hard time seeing anything. However, we did do some solid running and I got to introduce myself as the person who jumps in every puddle of water whenever shoes are a lost case and it cannot get worse but can at least get funnier.

Another remark would be the boardgame evening, when we played Werewolf round after round. A new game I had never tried before, a set of people I'd seen before but didn't really know yet and a superb storyteller. This formula provided one of the funniest and most engaging events of the entire period with all the laughter and completely unexpected plot twists. Also proud to inform that I was chosen to be the mayor when a werewolf.

While there are moments like these and many others – Mountain Network film evening with incredibly good short movie selection or the cycling there in (try to guess the weather) the most amazingly soaking of bike rides. Also the

climbing weekend in Belgium with running in the countryside at 7am and skinny dipping - after lots of falls in steep forest hills - was memorable.

But the best? Happen en trappen! We started from jumping in the elevator upon our departure from first location, continued with giggling when realizing how absolutely awesome it was to have been born 10 days apart from another group member and laughing uncontrollably by the last location when explaining why all the laughing was happening in the first place. Must have been a pleasure to host us...

Yet the most important gaining from the retro period? Friends. Becoming part of the association slowly by attending almost every event and talking to different people, all united by shared interest towards climbing. Retro period was great, but only the beginning.

Nenna

Abseilen om vervolgens weer omhoog te rollen

Klimpiet zijn

Ongeveer een jaar geleden las ik het stukje van Eduard over abseilpiet zijn, toen ik als secretaris nog convostukjes moest sparen. Ik vond dat zo leuk klinken dat ik dacht: dat moet ik volgend jaar ook doen! Op mijn bucketlist stond inmiddels al 6 jaar lang "een keer piet zijn".

Dit jaar kwam de advertentie door Miron weer voorbij gevlogen waarbij ik desperately mijn kans heb gepakt. En ja hoor, Ik mocht Piet zijn met als voorwaarde dat ik 17 november om 6 uur aanwezig moest zijn op een "geheime locatie". JA, 6 UUR 'S OCHTENDS ERGENS IN THE MIDDLE OF NOWHERE KLAAR STAAN!

Op die “geheime locatie” werden we samen met Sinterklaas en honderden andere pieten klaargemaakt voor de intocht van Amsterdam. We werden gehesen in een pietenpak van wel 400 euro per stuk. Tenminste als ik de hoofdpiet moet geloven... Daarnaast moesten we ook een heerlijk jeukende pruik op, die ik later die dag stiekem heb afgedaan. Voor de final touch kregen we nog een prachtige pluim op onze muts en werden we bekladderd met zwarte roetvegen.

De ochtend vloog voorbij en voor ik het wist stond ik met de andere klimpieten op een marineboot om mee te doen met de intocht. Zo hebben we 2 uur lang boven op de boot gesprongen, gezongen, gedanst en gek staan doen. Ondanks het koud was en we maar een dun duur pakje aan hadden, hadden we het met zijn allen eigenlijk bloedheet. Door al dat bewegen en zwaaien naar duizenden kinderen was er geen ruimte meer voor de kou.

Terwijl burgemeester Femke Halsema ging babbelen met meneer Sinterklaas, gingen wij als klimpieten huppelen naar onze lunch. Voordat we het wisten werden we echter achter in een zwart donker busje gepropt. Je kon nog net

zitten zonder een voet in je gezicht te hebben. Maar het was het allemaal meer dan waard. Want zeg nou zelf, hoe vaak kun je zeggen dat je werd geëscort met politiemotoren naar het Damplein? Gelukkig was onze taxi te laat en was dit de ideale oplossing.

Op de damplein aangekomen begon natuurlijk het echte feest. Samen met de abseilquad baanden we ons een weg door roltrappen van de H&M. Deur na deur kwamen we langs geheime gangen van het gebouw, waarbij de eindbestemming het dak was. Daar begonnen Emma en ik aan onze eerste abseil. De hoofdpiet had nog niet zoveel vertrouwen in onze abseilskills dus wou graag dat we elkaar 5 minuten lang bleven controleren.... Na de weloverwogen controle baanden we ons een weg langs het dak. Daarbij zijn er nogal wat vogelverschrik-

kers gesneuveld (oeeps..?). Eenmaal comfortabel hangend, mochten we onze beste truckjes uit de kast halen om de mensen die naar ons keken te entertainen.

Hoewel het enigste wat we deden onderste boven hangen was, of heen en weer zwaaiden, of een beetje in een lotus positie naar beneden dalen, was het volk van ons erg onder de indruk. Zo erg dat we werden behandeld als beroemdheden en ze met ons op de foto wouden #leuk!

Het leuke aan dit hele spektakel was dat dit zo de hele dag doorging. Abseilen van het gebouw om vervolgens weer heel casual met de roltrappen van H&M naar boven te rollen. Net als elk feest kwam hier helaas ook een einde aan. Samen met de andere pieten werden we in

bussen gestopt om gratis pizza te krijgen op de "geheime locatie".

Met een handje vol pepernoten reflecteerde ik terug op de dag. Ik vond het echt één van de leukste dingen die ik heb gedaan, het zit in ieder geval in mijn top 100.

Als je de kans hebt zou ik het ook desperately op je bucketlist zetten en er volgend jaar aan meedoen!!!

Veel liefs,
Abseilpiet Ayşen

Michelinmannetjes en hertjes, maar vooral echte bergmensen

Snowworld

Het was één december en om de eerste dag van deze laatste maand te vieren gingen we met onze nieuwste ASAC échte sportcommissie naar Snowworld in Zoetermeer. Dit was onze kans om te laten zien uit wat voor hout onze Alpenclub nou werkelijk was gesneden en als ik eerlijk ben, ging ik vooral mee om alle leden die het voor het eerst deden te zien stuntelen op de piste.

Ingepakt in de dikste skipakken stonden onze enthousiaste leden op ski's of snowboards als michelinmannetjes op de piste. Een aantal ASAC'ers waaronder Nenna en ik, deden een enthousiaste poging uit te leggen hoe die ski's nou precies werkten. De eerste ronde was dit echter tevergeefs en gingen onze nieuwe skitalentjes, Domo, Jesse F en Frank de piste af als pasgeboren hertjes die niet wisten hoe ze op hun benen moesten blijven staan. Zo nu en dan

viel er eentje en zag je hoe ze aan het klunzen waren om met die lange latten aan hun poten weer overeind te komen zonder direct achteruit weer door te glijden naar beneden. Maar uiteraard, echte bergmensen dat ze waren, kregen ze de smaak belachelijk snel te pakken en voor we het wisten stonden ze allemaal nog af en toe een beetje klunzig op de gevorderde piste. Onze beginnende skiërs durfde zelfs allemaal een sprongetje te wagen in het funpark, waar Jesper, Jesse MatCo en soms ook Milo vrijwel de hele dag bezig waren om ze aan te moedigen tussen hun eigen trucjes door. Aan het einde sloten ook Floor en Cecile zich hierbij aan om wat leuke

sprongen te wagen. Ondertussen had Jiska besloten haar eerste keer op een snowboard te wagen en beweerde Pieter ook beginner te zijn terwijl hij de piste af vloog als een proskiër. Robert Jan, Titus en Sofie waren gedurende de dag overal en nergens op de pistes en die kwam je zo nu en dan weer ergens tegen.

Aan het einde van de dag hadden we een aantal opblaasbanden gevonden die als sleeën fungeerden op de beginnerspiste. We konden zittend op de banden aan de skilift hangend omhoog komen, waar we tegelijkertijd naar beneden gingen en zo nu en dan tegen elkaar botsten als botsautootjes op de kermis. Het bleek dat dit stiekem niet de bedoeling was want na vier rondes kwam een van de werknemers ons vriendelijk verzoeken de banden netjes terug te leggen. Maar we hadden in elk geval vier hele lollige rondjes uit dat er nog uit kunnen halen.

In het kort, het was een super geslaagde avond en ik duim dat de sportcommissie dit soort leuke activiteiten vaker organiseert.

Door Marie-lou Memelink

Kinderfeest voor strijders

ASAC Open Boulder

Met zo veel mogelijk crashpads lopen, gewicht- en optillen voor de lol, hamburgers... Het doet denken aan een groot kinderfeest. Hetzelfde geldt voor de vele ASAC-leden die boulders oprennen en vrolijk horizontaal campussen.

Dit jaar was in november weer de welberoemde ASAC Open Bouldercompetitie georganiseerd. Alleen voor originele strijders weggelegd, want om in het Lab te komen moest men een authentieke herfstbui trotseren. Het was het allemaal waard. Deelnemers kregen er 50 kleurrijke boul-

ders voor terug en een warme open haard in de vorm van een erlenmeyer. Het is mistig in de hal van al het rondvliegende magnesium, iedereen motiveert elkaar naar de top. Tussen alle grote kinderen die uit willekeurige routes vliegen is zelfs een kleuter te vinden dat nog een competitieboulder weet te flashen ook. Boulderen is soms net een teamsport en iedereen helpt elkaar met het uitwerken van de steeds complexer wordende boulders. Mijn persoonlijke strategie: beginnen met de moeilijkste boulders en vanaf daar naar beneden werken, want alleen de vijf moeilijkste boulders tellen mee!

En wat werd er geknald in de finale. Schijnwerpers op de finalisten. Vallen, opstaan, toppen. Bier en gejuich vanuit het publiek. Onze eigen penningmeester Jelle met een beruchte "one-hundred-and-eeeeeeighty"-stem als professionele sportcommentator. Er was zelfs een winnaarspodium aanwezig. De klimgoden van de Olympische Spelen 2020 in Tokio mogen terecht jaloers zijn op onze ASAC-competities.

Door Dominic Yau

“Ik stond wel stevig”

OVM-cursus najaar

Open karabiners, karabiners die niet meer open gaan, afbindlussen die niet meer open gaan, en afbindlussen die nooit bleken af te binden: het komt allemaal voorbij!

Het spektakel is begonnen, de hartslag gaat omhoog, en alle instructeurs checken nog even of de levensverzekering goed is geregeld.

Ook bekend als: de OVM-cursus.

Oh, oh, oh, wat was het een feest. Na een oneindige hoeveelheid technische briefings, een hoeveelheid oefenen in de hal waar iedere gymbro u tegen zegt, en een examen dat misschien niet iedereen succesvol heeft afgelegd, hebben ongeveer 15 cursisten tweemaal een barre tocht naar het verre zuiden gemaakt om dan toch echt een keer het plastic in te ruilen voor een wat steviger medium.

Eeuwige roem! Glorie en gladiolen! Enfin, u snapt het. Dat meerdere touwlengtes boven de afgrond bungelen ontzettend vet is, kan iedere oude lul van de vereniging wel vertellen. Wat hij/zij/het echter niet kan vertellen is hoe super lekker die stampot wel niet was die geserveerd werd. Ja, het is waar! Een keertje geen couscous met kleffe tofu op weekend, wat?! Dat 10 kilo aardappelen schillen misschien niet goed is voor het humeur na een lange dag klimmen maakt natuurlijk niet uit.

Ook is het goed om te rapporteren dat beide weekenden zonder slachtoffers zijn voltooid, iets wat gezien de hubris

Kampfuhrer De Leeuw (achtergrond) houdt de rots - en zijn hart - vast, in navolging van een zeer dubieus opgehangen standplaats om een pilaar, die uiteindelijk toch wel erg los bleek te zitten.

Cursist Schlimbach (voorgond) heeft natuurlijk niks door.

Anonieme cursist
is overmoedig
geworden na zijn
eerste succesvolle
multipitch, en
speurt naar het
volgende stenige
slachtoffer.

van sommige cursisten (“Laat ik snel even mijn zelfzekering verstellen”, “Ja volgens mij was ik even ongezekerd...”) een klein wonder mag heten. Nou ja, de lezer mag beoordelen of “ik stond wel stevig” een goed tegenargument is.

Dat was het dan alweer. Oogjes dicht en snauveltjes toe, hou je zelfzekering lekker dicht, want een lijk opruimen is zo’n gedoe.

Oh ja, en of Erwin nog contact met me op wil nemen, want ik wil mijn herexamen graag even inplannen.

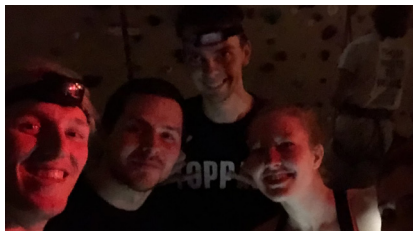
Door Robert-Jan Schlimbach

Verslag van twee retropapamaagden

Retroperiode 2

Jammer genoeg moest de retroperiode, net als bijna alles momenteel, aan het einde wijken voor het coronavirus. Ondanks dat wij, Tijmen en ik, dit ontzettend jammer vinden, hebben we wel veel leuke evenementen om aan terug te denken. Wij als retropapamaagden hebben ontzettend genoten en we zijn blij dat wij ons hebben laten verleiden door de aantrekkelijke retroperiode!

Met iedereen van de groep klikte het gelijk goed en was er als retropapa weinig te doen, behalve lekker meedoen met de gezelligheid! Het was erg leuk om te zien hoe onze kindjes met ons en met elkaar begonnen te klimmen, ook buiten

de reguliere evenementen, die op zichzelf ook al erg gezellig waren en waar we ontzettend veel plezier hebben gehad. Wij zien onszelf ook zeker na deze hele Coronacrisis vaker leuke dingen doen met ons groepje. Daarom zouden wij vanwege de leuke evenementen als samen schaatsen, klimmen in allerlei hallen en zelfs in het donker, happen en trappen, et cetera én alle leuke mensen die we hebben ontmoet zeker aanraden om een keer retromentor te worden en wij willen het zeker nog een keer doen!

Kusjes van Tijmen en Jacco

“It made me feel so happy to have applied for ASAC”

Retroperiode 2

It all started on a blissful Monday evening in the Oerknal cafe. I was welcomed into the room by the big smiles of Vera and Marie-lou and I already saw a lot of older ASAC veterans scanning all the new to-be ASAC members. We all listened carefully to the necessary information Marie-Lou told us about climbing and ASAC. We also got to meet our fellow Retro members and mentors. Our knowledge of climbing and of the association was then immediately tested in a quiz, which made me realize I still had much to learn.

The first week involved many nacho servings and canyoning videos at the NSAC alpine summer courses info night, a speed climbing contest during the climbing and bouldering at the USC and me thinking I could still boulder after a full climbing session. This meant I had no time to rest my sore muscles because on Monday the infamous Jesper training was held where our climbing skills were pushed to the limits. I got

blown away by Vera's movements in her challenge of no feet holds, she was almost upside down at one point.

Then on the next Friday we had the Night of the Petzl at Klimmuur Centraal. It took some time, but after a while the lights finally turned off and you could see all the little headlamps climbing up in the gym, a beautiful sight!

On the coming Monday the event 'happen & trappen' was held, in other words: cycling around in rainy Diemen between houses of the Retro mentors, eating amazing homecooked food, and arriving late everywhere. It was my birthday, so I had to leave early but I assume the after-drinks were very fun.

Us climbers went a bit out of our comfort zone of solid non-slippery rock, and went ice skating. The internationals of the group were taught some real Dutch culture here. At the end we raced for honour and glory in a relay race by using a person as the baton. But luckily, we went back to climbing on the 1st of march at the NKBV terrain. There weren't many people because of the weather, but it was still fun to try some of the outside bouldering routes. Unfortunately, I fell a

bit awkwardly on my back on the crash pads and took a little trip to the hospital. I had to miss the alpine Sufferfest, was briefly at the Kathmandu sale night, but decided I couldn't miss the Retro weekend.

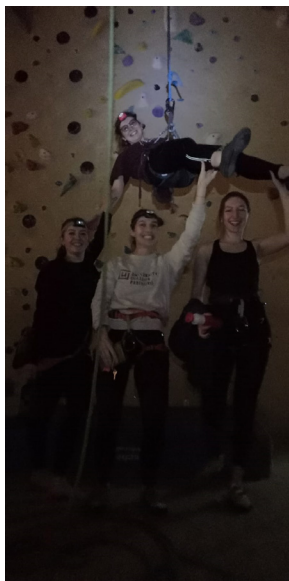
A general description of this weekend would be: amazing warm oatmeal, single- and multi-itching, fun instructors, amazing cakes, a cooking contest, muddy baggage, campfire songs et cetera. Even everyone helping to set up this giant tent someone brought, it was all amazing and made me feel so happy to have applied for ASAC.

The last activity I took part in that was on the edge of the quarantine was the climbing eve-

ning at Mountain Network. It was cancelled last-minute, but we still went with a small group and some stayed till closing time because of all the challenging and interesting routes. Little did we know a lockdown was going to take place and everything was going to get closed down for at least 2 months.

I really want to thank the board and especially Vera for organizing all these activities, unfortunately all the rest were cancelled, but that didn't make these less fun. I hope everyone is happy and healthy in these times and are still able to exercise enough and maintain their climbing muscles at home!

By Siza Kuin

Shoutout naar al mijn fantastische retro-mentoren die zowel in de eerste retro als in de tweede mee hebben geholpen!
- Vera

Contemplatie in crisistijd

Corona

Het is 22 april 2020, de dag van de aarde. Terwijl een virus om zich heen grijpt is het ook de dag dat ik voor de zoveelste maal mijn tuin water geef, de natuur om mij heen bloeit en met de opkomende zon wordt ik overweldigd door de glinster op het water en het geluid van de vogels. De natuur zorgt wel voor zichzelf, zo bleek ook gisteren toen alle evenementen tot 1 september werden verboden en de crisismaatregelen werden voortgezet. Teveel planten in een te kleine ruimte met weinig onderhoud en zorg leidt tot ziektes, zo ook in mens en dier. Een controlemechanisme dat net zo natuurlijk is als het leven en de dood zelf.

Dit betekent voor de ASAC een lange periode geen klimweekenden, cursussen en borrels. Iets wat veel ASAC'ers zullen missen. Toch probeert de ASAC zich aan te passen aan de omstandigheden, met geweldige trainingen, online borrels, spelletjes vinden en huisboul-deruitdagingen. Ook zie ik dat mensen meer saamenhorigheid hebben en dat we wat beter op

onszelf letten; ik heb nog nooit zoveel mensen zien wandelen of hardlopen. Veel mensen pakken ook een nieuwe hobby of vaardigheid op, of krijgen de tijd om te reflecteren. Juist nu is duidelijk hoeveel de natuur eigenlijk bepaalt, ziekte, de weeromstandigheden bij een tocht, regen op een weekend, de schoonheid van de rotsen en de mystiek van de bergen. Wees dus niet getreurd over het gemiste klimmen en sociaal contact maar accepteer de situatie zie de schoonheid ervan in, het één is er niet zonder het anderen.

Misschien is de gehele crisis wel over wanneer je dit leest en zaagt de Yeti voor de zoveelste keer een boom om in Freyr of maken we ons druk over het weer tijdens een weekend. Vraag je dan af: willen we de natuur altijd als vijand zien of accepteren we eindelijk de processen die haar eigen zijn, waar wij een deel van zijn? Zelfs over populatie, milieuvervuiling en de bio-industrie zijn niet de oorzaken maar de gevolgen. De oorzaak ligt namelijk dieper: het is het idee dat de mens losstaat van de natuur, terwijl we er overduidelijk een deel van zijn.

Dus neem
een moment
voor jezelf
wanneer je
straks weer
echte rots
vasthoudt
of die eerste
plensbui over
je heen krijgt
tijdens het
klimmen.

Door Jesse
van der Kolk

Ook bekend
als Jesse
Matco

Helemaal los in de kosmos

o.d.z Waar is toch die sleutelbos?

Voor we het wisten was het rond. Deusa had maar een halve "ja" of zelfs maar een "lijkt me leuk, maar ik ga er nog over nadenken" nodig, en we waren definitief gestrikt voor de commissie. Niet alleen daar was ze voortvarend in, want zelfs nog voor onze eerste vergadering was ook de locatie gesetteld. We bleven in hetzelfde straatje als het voorgaande jaar, en ook nu was de locatie binnen onze natuurlijke habitat op het terrein van Science Park.

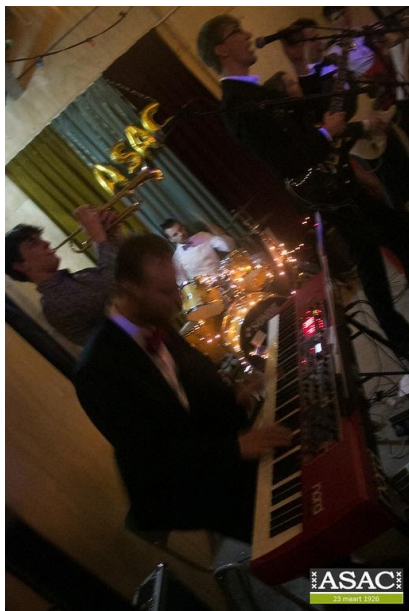
Vorbereidingen werden getroffen. In het stiekem is er lang beraad geweest over wie de verassing zou toekomen. En om alvast een kleine hint te geven, de lengte van de naam van de ontvanger bracht de maker, Jesse, de uitdaging om deze niet alleen volledig maar ook nog leesbaar te vermelden. Verder bleek Naomi van meerdere markten thuis. Zo was ze niet alleen verantwoordelijk voor het fiks en van de financiën, maar ook sprong ze gaandeweg bij in het maken van de versiering en het bedenken

van het dessert. Het culinaire brein achter het gehele diner, dat was Jolijn. Met enthousiasme schotelde ze ons haar ideeën voor en deze bleken zoals voorspeld een smakelijk succes.

Voordat het voorgaande daadwerkelijk tot een soepele uitvoering kon worden gebracht, was het natuurlijk zaak dat we dito dans-skills hadden om de vloer mee op te gaan. De SportCo had deze behoefte haarfijn aangevoeld en had een stijldanscursus georganiseerd, zodat we voor de Chachacha en de Quickstep onze handen niet meer om hoefden te draaien.

Er is hard gerend, er zijn vele pompoenen meester gemaakt, er zijn meerdere fietsritten gepleegd van en naar de scouting, zelfs het dieptepunt van de put is even gezien (door Naomi's sleutels), er waren goede thematische outfits met sterren en er is goed gedanst op lekkere muziekjes.

En dat laatste hadden we aan meerdere mensen te danken. Ten eerste was er natuurlijk de band die een energieke aftrap van het feest verzorgde met goede nummers. De bandeleden Bram, Iza, Jorrit, Karel, Louis, Matthijs en Ties zorgden er voor dat we direct in de dansmodus waren. Bo-

vendien was het zonder hulp van hen gedurende de middag nooit gelukt het eten op tijd uit te serveren. Daarnaast ook een special thanks voor onze improv-Spotify-DJs Falco, Frank, Lois en Jesse, die we allen toch echt voor een

iets serieuze DJ-sessie hadden gevraagd maar die door omstandigheden een misschien nog wel moeilijkere taak kregen om te volbrengen.

Dan nu terug naar die verassing, want wat was die verassing en voor wie was dit plan in het geheim bekokstoofd? Er is deze avond een nieuwe traditie ontstaan en wel de volgende: vanaf nu zal er ieder jaar door het bestuur democratisch

(hoop ik) een doorgeefschild uitgereikt worden aan het meest actieve lid! Dit jaar kreeg Ywen de eer deze te mogen ontvangen!!

Op Strava geldt: niet op Strava is niet gerend. Zo ook hier: geen foto's en het gala didn't happen. Gelukkig waren daar Niels en Jesse, om al het bovenstaande in flitsende foto's vast te leggen.

Tot slot nog veel dank aan alle ASAC'ers en +1's die niet genoemd zijn en ons voor, tijdens en na het gala enorm hebben geholpen dit tot groot een succes te maken!

Hopelijk tot snel op de dansvloer of aan de muur, Namens de Gala Commissie 2020,
Syrka

Les Calanques Cinq

Alpinisten verdwaald in Frankrijk

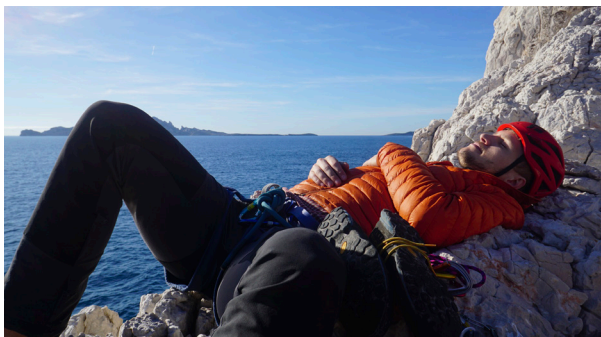
"Ik wil potverdomme naar Marokko, om echte bergen te beklimmen!" Ivo slaat met zijn vuist op tafel, zijn met 850 cuins donshaartjes bedekte onderlip trillend en zijn ogen vol van passie. In een woonkamer in de Bijlmer hebben zich drie van ASAC's beste alpinisten verzameld. Aan de ene zijde hebben we Ivo Goede, wandelend ASAC-fossiel en -klimgoeroe. Na een schandaal betreffende de ASAC-financiën, vertoont hij zich niet meer in het openbare leven. Aan de andere zijde hebben we een legende, een man wiens bestaan door de meeste ASAC-leden wordt betwist. Na een spirituele sabbatical in het Verenigd Koninkrijk is zijn klimethiek harder dan ooit tevoren. Hij beschouwt elke vorm van training en het gebruik van materiaal in het huidige millennium als smerig aidklimmen. We hebben het natuurlijk over Ruud Stoof, de man die twee keer per maand in het vliegtuig stapt om de gletsjers nog uitdagender te maken.

Ik argumenteer tegen deze twee titanen dat ik inmiddels een burger ben, met een baan en

Niet zichtbaar op deze foto: de penetrante okselgeur die we ook ingepakt hadden

een eigen zorgverzekering. Ik heb helemaal geen zin om om een of andere ijskoude berg in Marokko een week te verkleumen. "De Calanques, daar moeten we heen! Dat is lekker gezellig en er is nog voldoende uitdaging te vinden.". Ik zie hun gezichten betrekken. We denken allemaal aan dezelfde plek. De grot. De plek waar we binnen liepen als jongens, en uiteindelijk uit klommen als jongens, maar dan met PTSD. Na een lange discussie weet ik ze toch te overtuigen hun angsten te overwinnen. Met het lokmiddel dat we er een Alpiene vakantie van maken, met

Ivo neemt een momentje innerlijke rust na zijn zoveelste bijna-dood-ervaring

graatbeklimming, avontuur en afzien. Ze gaan akkoord, onder een voorwaarde: we moeten een team samenstellen met de beste Alpinisten van de ASAC. Helaas waren die allemaal bezet, zodat ik me uiteindelijk tussen Koen Gruell en Kasper van Tulder op de niet zo ruime achterbank van de Renault Scenic van Ruud's moeder moest wurmen.

Zoals elke verstandige alpinist besluiten we eerst een dag in te klimmen, om aan de omstandigheden en onze nieuwe teamgenoten te wennen. Op mijn advies kiezen we voor "Traversée et Arête de l'Extrême Bec". Een echte AD+, met traverses boven het water en prachtig graat-

klimmen. Onder aan de route zijn alle idealen over teambuilding al snel vergeten als we ons opsplitsen in het Trio Vergane Glorie en Team Vijfde Wiel. Ons Dreimansseilschaft zoekt door de eerste lengtes heen, gebruikmakend van duistere technieken uit het bigwall-klimmen. De witte kalk vliegt onder mijn handen en voeten voorbij, terwijl standplaatsen steeds abstractere vormen aan beginnen te nemen.

In het midden van de touwgroep kom ik aan bij een enkele donkerbruine haak met een microtraxion erin gehangen. Ver voor me zie ik Ruud met trillende benen 90 graden de verkeerde kant op klimmen, direct onder me hoor ik de branding tegen de rotsen slaan. Ik voel hoe mijn touw van voren steeds strakker komt te staan, terwijl het touw dat achter mij naar Ivo loopt steeds losser komt te hangen. Ik besef dat er nu iets moet gebeuren. Razendsnel gooi ik een zelfzekering in de haak, gooi mijn opgeboste lus- en clip dan vlug nog de microtraxion achter mij om Ivo enigszins te kunnen zekeren. Met een paar schreeuwen naar Ruud weet ik hem te overtuigen terug te route in te klimmen. Triomfante-lijk maak ik me gereed om aan de aankomende Ivo uit te leggen hoe assertief ik deze uitdaging

heb aangepakt.

“Godverdomme, Miron, waarom hangen we nu met zijn tweeën aan deze roestige kuthaak!”, is de eerste reactie die ik van Ivo krijg. Ik sta er een beetje beteuterd bij, terwijl Ivo zijn dyneema bandlus (Ivo is een rijke tata) om een nabije rotspunt gooit. In mijn arrogantie ben ik vergeten de risico’s van mijn geïmproviseerde standplaats goed te bekijken. Gelukkig vult ons olijke trio elkaar goed aan. In spannende situaties weet ik snel te handelen en een beslissing te

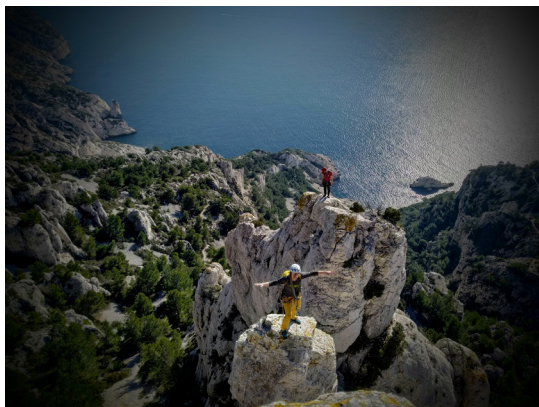
L'Extreme de Bec, het einde van de wereld

maken, terwijl Ivo goed is in het bewaren van het overzicht en de tijdsplanning. En Ruud smeert best wel aardige stokbroodjes met Camembert.

Aangekomen op het einde van de wereld, besluiten ook we ook maar een eind te maken aan het avontuur. Het excuus wat ik geef zijn de twee Fransen voor ons op de graat die bezig zijn het snelheidsrecord graatkruipen te breken, maar de daadwerkelijke reden is dat ik verderop een paar Franse jongedames in ondergoed zie klimmen en ik hun mooie ronde karakters eens van wat dichterbij wil bekijken.

Een aantal dagen later, met wat meer routes in de benen, besluiten we ons aan een volgend avontuur te wagen. Het is dan 1 Januari 2020 en terwijl de rest van de pseudo-alpinisten nog hun roes uit ligt te slapen in het bungalowpark, is team Safety Turd alweer op weg naar de eerste graat van het jaar. Ons vizieren hebben we gericht op de 'Arête de dix heures', een route die waarschijnlijk vernoemd is naar hoe lang het duurt om de instap te vinden. Na flink wat struikgewas staan we onderaan wat de topo een 'Superbe arête esthétique sur du beau rocher', wat blijkbaar Frans is voor: "Een botanische puinbak in enigszins langwerpige vorm".

Terwijl ik mijn klamschoenen aantrek, laat Ruud me trots zien dat hij de eerste bak al uit de route heeft getrokken. Zuchtend soleer ik de eerste 4 meter hoge jengatoren van kalk, terwijl Ruud nog steeds zijn veters aan het strikken is. Boven aangekomen is het overduidelijk dat de touwgroep van Ivo, 5 meter verderop, wel de juiste instap heeft gevonden, maar inmiddels zijn we al committed. Na wat klauterwerk door struikgewas en een versnijding vind ik bovenop de tweede toren de eerste haak. Ik besluit bij

Zelfs tijdens het klimmen blijft Ruud reclame maken voor de KLM

gebrek aan beter Ruud op zijn Engels te zekeren, met de haak als backup. Vervolgens besluit Ruud om onduidelijke reden in het touw te springen, wat leidt tot een oncomfortabel gevoel in mijn kruisregio.

Als straf besluit ik Ruud maar als eerste het struikgewas in te sturen. Gewapend met een skyhook en zijn onvergetelijke grijns, klimt Ruud zo de volgende puinbak door. Terwijl ik achter hem aan klim en me afvraag of ik eigenlijk gezekerd wordt of dat we aan het simultaan klimmen zijn, merk ik dat de rotskwaliteit langzaam begint toe te nemen en het uitzicht steeds mooier wordt. Wie had gedacht dat dit Franse sportklimparadijs zo'n prachtige graat in huis zou hebben? Glimlachend wisselen we van voorklimmer en klim ik de laatste mooie lengte uit. Van boven op rots schreeuwen we wat ongevraagd en grappig bedoeld advies naar Kasper, die het niet helemaal lijkt te waarderen.

Op de top komen we uiteindelijk weer met zijn vijven samen. Ik merk dat de zon niet het enige is wat mij een warm gevoel geeft die dag. Als ik kijk naar Ivo, die heel vaderlijk Kasper wat meer wijsmaakt in de edele kunst van het klimmen. Als ik kijk naar Ruud, die ondanks zijn verhuizing

Ruud komt er eindelijk achter hoe de aanloop naar de Candeale echt loopt.

naar Engeland en het krijgen van een relatie toch tijd weet te maken voor een avontuur. Als ik kijk naar Koen, met zijn verantwoordelijkheidsgevoel, die me als enige elke avond helpt koken terwijl de rest Ivo helpt met Tinderen op de bank. En als ik kijk naar Kasper, die ook aanwezig is en de prijs van de AirBnB met 20% naar beneden drukt. Dan ben ik blij dat ik gezegend ben om met mijn vrienden elk jaar deze tocht te maken. Dit is voor mij het echte kerstgevoel. Dit is de Calanques.

Miron

ASAC-cake formerly reserved for instructors gets eaten by flatmates

Corona challenges

Since all the climbing halls closed due to the pandemic, we had to improvise to replace all of our planned activities. We wanted to engage people by doing fun challenges that can be done at home or alone outside. The Activity Committee and Sport Committee created a

group where we posted three challenges a week and asked ASACers to post pictures of videos of their results. These challenges included pitching your tent indoors to recreate the feeling of going on a weekend, not to mention baking a cake that would normally be for the instructors but is now shared with flatmates instead. Further challenges involved making creative poses using furniture as a partner; multiple takes on the handstand challenge and showing off all your ASAC merchandise. People got creative in these challenges, and sometimes tried to sideline the rules, such as in the balloon juggling challenge: using static electricity or helium to keep them afloat

with no effort. Even in times where we cannot climb, we hoped to inspire a sense of community and keep people engaged in a new way.

By Martin

Chaveeweekend 2.0

Klimweekend in de Chaveehut

Geschreven door Bram Miezenbeek en Liza Roelofsen

Het was vet spannend in de week voor het chaveeweekend. Het laatste ASAC-weekend van het jaar, gaat het nu wel of niet door? De weersverwachting was geen feestje en iedereen wachtte met spanning af.

Net iets voor het weekend begint valt de bom, de weersverwachting is te slecht. Het gaat niet door. Maar wij, Martin, Liza en Bram, waren een beetje koppig en besloten met een eigen auto alsnog te gaan.

Chaveeweekend 2.0 was een feit. Met zijn drieën reden we naar België. Nog niet wetende waar we nu precies zouden gaan overnachten en met de vraag of we überhaupt wel zouden gaan klimmen. Wat bleek, we hadden onze slaapplek (de wel 30 bedden) alsnog tot onze beschikking.

Bram's ogen vielen open toen hij de slaapzaal

voor het eerst zag. 'Wat een speeltuin!' De hoeveelheid kussens vormde al snel een heuse iglo, vele "slaapzaal"-boulders zijn uitgeprobeerd en elk bed is wel getest.

Uiteindelijk viel het weer mee en hebben we de eerste dag prima kunnen klimmen. De tweede dag was het wat natter, en zijn we naar een grot gegaan waar je alleen in kwam door te klimmen! Oja, pasta uit een melkpak is eigenlijk helemaal niet zo raar. Al met al een vrij geslaagd weekend :))

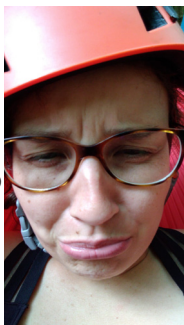
Alle ASAC-weekenden zijn weg!

Woordzoeker

Op donderdag 5 september werd Marie-lou Weco. Niet minder dan 26 weekenden heeft zij, waarvan de meeste bijzondere namen dragen als Bleau Bloed Weekend, King Arthur, Op de Pfalzreep en nog veel meer. Sommigen, zoals het King Arthur-weekend, het Magic Woodweekend en het Oelala Verassingsweekend hadden een uniek karakter. Zij zorgde goed voor haar weekenden: ze kregen allemaal een eigen weekendpagina met foto's, wetenswaardigheden en uitgebreide informatie. Iedereen was gelukkig met Marie-lou.

Maar op een dag kon Marie-lou haar weekenden niet vinden. Wat was er gebeurd? Zelfs alle weekendpagina's waar zij zoveel tijd en moeite en enthousiasme in had gestoken, waren verdwenen. Help jij Marie-lou om alle klimlocaties terug te vinden?

door Vera

H	T	I	E	E	E	E	V	A	H	C	W
E	F	A	S	F	N	U	O	P	P	H	O
L	R	O	S	R	A	G	G	F	G	A	I
Z	A	Z	E	E	B	E	E	A	F	R	O
R	N	T	L	Y	U	H	Z	L	E	M	I
N	K	B	A	R	C	Q	E	Z	A	O	O
N	E	T	T	E	R	I	N	G	E	N	V
Y	N	E	N	N	I	Z	R	A	H	I	D
V	J	H	O	T	T	O	N	E	L	X	N
O	U	C	P	E	S	E	R	F	F	A	S
I	R	E	X	C	A	L	I	B	U	R	C
R	A	C	O	U	R	M	A	Y	E	U	R

Beez
 Bleau
 Calanques
 Charmonix
 Chavee
 Courmayeur
 Engeland

Etteringen
 Excalibur
 Frankenjura
 Freyr
 Harz
 Hotton
 Ith

Pfalz
 Pontalesse
 Saffres
 Vogezen
 Yvoir

“I came there with only one goal: as many multipitches as possible”

Calanques

A great deal of ASACers showed enthusiasm to travel during the winter holidays to escape the cold and rain of the Netherlands to the sunny coastal town of Marseilles - climbing in the the Calanques. There are both singlepitch and multipitch areas, but I came there with only one goal in mind: to do as many multipitches as possible. We assembled most of our group a month in advance, but the night before our departure we got a last minute instructor to join us for the 12 hour car ride there. In fact, there were so many of us that I met no less than 5 others walking in the same direction while heading to a popular multipitch, despite staying at completely different campsites.

In the Calanques I was able to do one of the most stunning multipitches I've done so far: a traverse around an island made out of two large stone pillars about 100 meters high. The first 4

pitches were barely 1 meter above the sea and my partner almost went for a swim after slipping off the wet rocks. After this traverse, it was time to go up and so we climbed up the first pillar. We were rewarded with a great vantage point of the area from which we could also see the other islands nearby. For an unexplainable reason, I - sometimes - manage to end up climbing in the dark and this was no exception. We may have spent admiring the view a bit too long, and before we knew it, we had to finish the last two 5c pitches and abseils in the dark. A great way to start the first multipitch of a new year! Also a lesson on why you always bring a headlamp to a multipitch, or is it just for climbing with me?

In case you've partied too hard during the new year's celebrations, there is always the possibility to go on a hike, which Marten and Vera

chose to do while the rest hung out in the area. It can take you through interesting destinations, such as a nude beach! It is the perfect opportunity to practice your French for when you get out of the water and realize you forgot to pack your towel and have to ask the first sunbathing person you see if you could borrow theirs.

~ Martin Schvarcbacher

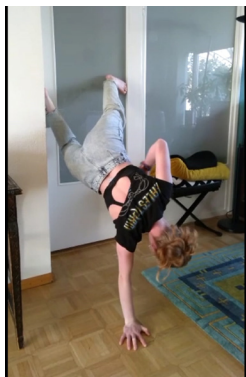

Wake up, get up, bring Sally up!

ASAC online workouts

Als je niet meer kunt klimmen, moet je andere manieren bedenken om de onderarmen te trainen en de zwembandjes te lijf te gaan. Stephen kwam al snel met het idee voor een online trainingsgroep voor tijdens de coronatime. Na een kleine discussie over de tijd werd er elke weekdag om (bijna stipt) 8 uur's ochtends door een enthousiaste ASAC'er in de digitale ruimte een training gegeven.

Omdat ik iedereen elke dag zag, gingen er kleine dingen opvallen. Tjin liet bijvoorbeeld geen een keer zijn gezicht zien. Net als Anouk, die de onbekende gebruiker bleek te zijn die al een paar weken met de trainingen meedeed. Deusa kwam met onmogelijke trainingsmuziekjes als *bring sally up*. Vera organiseerde zware workouts, zonder dat ze er zelf enige moeite mee leek te hebben. Calisthenics-master Milton leerde ons handstanden, een L-sit, pistol squats en vooral de kunst van zeer uitgebreide, doordachte

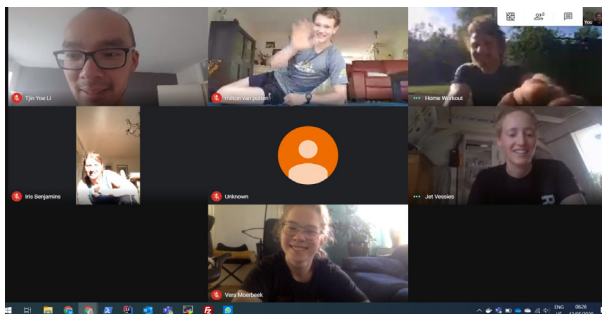

Shirt aantrekken terwijl je in handstand staat is moeilijker dan je denkt, maar gelukkig hadden we Nenna's handstandtraining gehad.

trainingen. Ida had de camera altijd scheef staan, waardoor we haar hoofd sporadisch half door het scherm zagen komen, terwijl Floris zijn camerapositie juist zeer nauwkeurig in de gaten hield. Van Nenna moesten we regelmatig op de kop gaan staan en liet Clara ons 7 minuten lang met

onze armen wijd staan (probeer maar eens, dat is zwaar). Simone was de held van het online avontuur toen ze wegrende van de training om een AED te halen voor een man met een hartaanval aan de andere kant van de straat - hulde.

Iedereen vergat eens het geluid aan te zetten, bedacht buiten te gaan zitten of spontaan naar ouders, vrienden of andere plekken te verhuizen. Ook waren er vele poezen en huisgenoten in beeld. We hebben tafelboulderchallenges gedeeld en t-shirts uit- en weer aangetrokken.

Het bijzondere moment dat we Tjin' te zien kregen via de webcam en hij ons mededeelde dat de reden dat dat nog niet eerder was gebeurd, was omdat zijn favoriete traningstenue bestaat uit ondergoed.

Maar eigenlijk werd er toch voornamelijk heel hard getraind.

Ik vond (en vind) het een feestje om elke ochtend met jullie de dag te beginnen. Ik heb zelfs nieuwe ASAC'ers leren kennen training en denk zelfs dat ik er (beginnende) vriendschappen aan heb overgehouden. Hopelijk zien we elkaar snel in de hal en wie weet kijken we dan met een beetje melancovidia terug naar de trainingen.

liefs! Jet

Hulde aan nederbuiten- klimmen (en het USC-boul- derblok)

De tweede fase van Corona

In de convo van 2019 schreef Ayşen: "Omdat ik het gevoel had dit jaar genoeg mensen te hebben gestalkt voor de CONVO besloot ik maar zelf een stukje te schrijven over de ASAC-week van 2019 met een paar van mijn avonturen." Helaas is er dit jaar geen ASAC-week, maar toch kan ik niet achterblijven bij Ayşen en zelf niks schrijven! En na alle coronascreenshots is een kort bericht over het licht dat inmiddels weer gloort aan de horizon niet ongepast.

Al snel na het begin van de corona werd er een naaktfoto van het USC-boulderblok gepost in de *ASAC klimmen*-chat. Zonder ornamenten stond het blok schaamtevol te getuigen van de aankomende klimloosheid. Zelden heb ik zo'n trieste aanblik moeten aanschouwen. Gelukkig is het boulderblok inmiddels in volle glorie hersteld - en hoe: het blok dat vroeger slechts sporadisch

beklimmen werd door studenten op gympen of barbecuende hopelijk nog niet echt aangeschoten ASAC'ers, is tegenwoordig zo populair dat men nu een tijdslot moet reserveren om te voorkomen dat het te druk is. Geruchten gaan dat Bas helemaal naar Groningen is gereden om een turnmat op te halen om het blok samen met ASAC-bouldermatten te vergezellen. En zelfs ik, fanatiek sportklimmer, heb dankzij dit blok een zekere liefde voor boulderen opgevat. Elke keer als ik er boulder, kom ik weer wat mensen van de ASAC tegen: Jesper die vertelt over hoe routebouwen toch iets moeilijker wordt na drie maanden zelf niet te hebben geklimmen, Jet en Clara die vragen of ik hun biertje wil betalen, Floris en Deusa die gaan slacklinen, of Karlijn die op de een of andere manier altijd daar is. Dat brengt de aloude USC-sfeer weer een beetje terug in mijn leven.

Daarnaast blijkt het superchill om gekoeld door de frisse wind die waait vanaf het IJ

op een bakstenen muur te klimmen en daarna op kunstzinnige schommels met uitzicht op de zonsondergang uit te waaien. De medewerkers van Centraal hebben verbazingwekkend en bewonderenswaardig snel boulderblokken uit de grond gestampt - het helpt natuurlijk om achteraf in plaats van vantevoren een vergunning aan te vragen bij de gemeente. Vanaf de bovenkant van Spaarnwoude heb je supermooi uitzicht over het park wat eromheen ligt. Daarnaast heb ik schijnbaar een outdoor boulderblok op 5 minuten fietsen van mijn huis. Ook staat het NKBV-terrein, waar het tijdens de retro zo moeilijk was om ASAC-veteranen heen te motiveren, in de spotlights. En Sloterdijk en Neoliet schijnen ook vet te zijn dus daar moet ik binnenkort ook een keertje naartoe. Binnenkort gaan de klimhallen weer officieel open - maar laat mij met dit weer maar lekker buiten blijven klimmen!

Groetjes Vera

BEDANKJES

Miron van der Kolk
Anna Jopp
Deusa Knoope
Jelle Manders
Dominique Vleeskens
Caecilia Boerlage
Jesse van der Kolk
Marie-lou Memelink
Jolijn ten Harkel
Jet Vessies
Syrka van Kuppenveld
Martin Schvarcbacher
Dominic Yau

Tijmen Menist
Marten Folkertsma
Nenna Lehtonen
Robert-Jan Schlimbach
Ayşen Aktas
Liza Roelofsen
Bram van Miezenbeek
Siza Kuin
Titus Frehe
Karlijn de Wit
Jacco van Wijk